

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 183/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., Tomášikova 17, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou RASLEGAL, s. r. o., Františkánske námestie 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Slavomír Rabatin, pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 K 61/2014-75 z 29. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., Tomášikova 17, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 a 4

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 K 61/2014-75 z 29. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením odmietol návrh sťažovateľky ako navrhovateľky v 1. rade (ktorý podala spolu s ďalšími dvoma obchodnými spoločnosťami, pozn.) na vyhlásenie konkurzu na majetok jej dlžníka – obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „dlžník“), z dôvodu, že zo strany sťažovateľky neboli splnené podmienky na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu voči dlžníkovi podľa § 12 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), pretože nepreukázala, že disponuje pohľadávkou voči dlžníkovi, ktorá by bola 30 dní po lehote splatnosti.

S takýmto záverom okresného súdu sťažovateľka nesúhlasí a napadnuté uznesenie okresného súdu považuje za „nezákonné a hrubo zasahujúce do našich základných ľudských práv a slobôd“. Sťažovateľka uvádza, že jej pohľadávka voči dlžníkovi sa stala splatnou už v máji 2014, čo majú preukazovať listiny, z ktorých vyplýva, že „sa suma poskytnutá dlžníkovi po márnom využití predkupného práva sa stala bezdôvodným obohatením... už v danom momente bol dlžník povinný vydať bezdôvodne držané plnenie našej spoločnosti, čo však neurobil“. Podľa názoru sťažovateľky „v danom prípade porušovateľ neaplikoval relevantné právne normy a rozhodol nesprávne a bez zákonného podkladu; pochybil pri výklade ustanovenia § 12 ods. 2 ZoKR“, z ktorého „vôbec nevyplýva, že pohľadávka, ktorú vo svojom návrhu označuje navrhovateľ má byť aspoň 30 dní po lehote splatnosti práve ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu... Takúto výrazne zužujúcu podmienku pre návrh na vyhlásenie konkurzu si porušovateľ vytvoril nad rámec platnej a účinnej právnej úpravy, a teda, podľa nás, nezákonne.“.

Dňa 13. apríla 2015 sťažovateľka doručila ústavnému súdu podanie, v ktorom oznámila, že v danej veci nastala nová skutočnosť, a síce, že okresný súd uznesením sp. zn. 2 K 2/2015 z 5. februára 2015 začal konkurzné konanie voči dlžníkovi. Ako dôkaz o tejto skutočnosti pripojila záznam získaný z internetovej stránky www.upadca.sk.

Na základe uvedeného sťažovateľka upravila petit sťažnosti a žiadala, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 1 K 61/2014-75 z 29. decembra 2014 bolo porušené jej „základné právo... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 533,59 €.

Sťažovateľka zároveň uviedla, že návrh na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu sa týmto „stáva bezpredmetným“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 1 K 61/2014-75 z 29. decembra 2014.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri ochrane ústavnosti nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01); ústavný súd totiž nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý sám predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Keďže medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť

zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, II. ÚS 27/07, I. ÚS 221/2010, III. ÚS 135/2013), citované právne východiská sa vzťahujú na obe označené práva.

V danom prípade okresný súd napadnutým uznesením odmietol návrh sťažovateľky na vyhlásenie konkurzu na majetok jej dlžníka z dôvodu, že zo strany sťažovateľky neboli splnené podmienky na podanie takéhoto návrhu podľa § 12 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keďže preukázateľne nedisponovala pohľadávkou voči dlžníkovi, ktorá by bola 30 dní po lehote splatnosti.

Takéto rozhodnutie považuje sťažovateľka za nezákonné a nesprávne, keďže je presvedčená, že všetky podmienky vyplývajúce z citovaného zákonného ustanovenia splnila.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia pritom uviedol:

„Po preskúmaní návrhu na vyhlásenie konkurzu súd zistil, že navrhovateľ 1/ v návrhu nepreukázal že má pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti v zmysle § 12 ods. 2 ZKR.

Súd preto v zmysle § 14 ods. 1 druhá veta ZKR uznesením č. k. 1 K 61/2014-50 zo dňa 25. 11. 2014 poučil navrhovateľa 1/ o nedostatkoch návrhu a vyzval ho, aby tento nedostatok v lehote 10 dní odstránil s poučením, že v opačnom prípade návrh odmietne... Navrhovateľ dňa 12. 12. 2014 doručil na tunajší súd vyjadrenie kde uviedol nasledovné: pohľadávka navrhovateľa vznikla z bezdôvodného obohatenia dlžníka, konkrétne dlžník získal majetkový prospech z dôvodu, ktorý odpadol. Navrhovateľ 1/ totiž využil ponuku dlžníka na uplatnenie predkupného práva k cenným papierom a kúpnu cenu týchto akcií zaplatil formou jednostranného zápočtu svojich už predtým existentných pohľadávok. Akceptáciu jednostranného zápočtu potvrdil sám dlžník...

K vyjadreniu navrhovateľa 1/ sa vyjadril aj dlžník prostredníctvom svojho právneho zástupcu zo dňa 22. 12. 2014 a 23. 12. 2014... Dlžník uviedol, že právny stav, ktorý nastal vyplýva so samotného konania navrhovateľa 1/, ktorý dňa 07. 10. 2014 opätovne požiadal [REDAKOVANÉ] o vydanie súhlasu s prevodom akcií, ako aj z následnej reakcie spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (list zo dňa 21. 10. 2014). Ďalej spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v predmetnom vyjadrení zo dňa 22. 12. 2014 uviedla, že záver o tom, že negatívne stanovisko [REDAKOVANÉ]

k prevodu akcií, ktorých kúpna cena predstavuje pôvod pohľadávky uplatnenej navrhovateľom 1/, nie je nedosiahnuteľný a nezakladá záver o nemožnosti plnenia, vyplýva tiež z e-mailu [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zo dňa 29. 09. 2014, z obsahu ktorého vyplýva, že v prípade dohody akcionárov spoločnosti [REDACTED] na všetkých sporných otázkach je [REDACTED] pripravená exit spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o. (a sním súvisiace prevody akcií v spoločnosti) podporiť...

V zmysle § 12 ods. 2 ZKR ak návrh na vyhlásenie konkurzu podáva veriteľ, v návrhu je povinný uviesť skutočnosti, z ktorých možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, ako aj označiť svoju pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti a označiť ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti.

Podľa § 14 ods. 1 ZKR ak súd zistí, že návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí konkurzného konania.

Na základe uvedeného a v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení súd má za to, že u navrhovateľa v čase podania návrhu t. j. dňa 10. 11. 2014 neboli splnené podmienky na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu voči dlžníkovi. Súd je toho názoru, že navrhovateľ 1/ nedisponoval pohľadávkou voči dlžníkovi, ktorá by bola 30 dní po lehote splatnosti. Taktiež súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa 1/ s tým, že rozhodujúci je stav v čase rozhodovania súdu t. j. vydania uznesenia. Podľa názoru súdu veriteľ už v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu musí mať pohľadávku, ktorá je 30 dní po lehote splatnosti, čo vyplýva aj z ustanovenia § 12 ods. 2 ZKR. Súd uvádza že navrhovateľovi 1/ po právoplatnosti tohto uznesenia nebude brániť nič aby podal znova návrh na vyhlásenie konkurzu čo súd v tomto prípade bude považovať v zmysle § 14 ods. 4 ZKR za návrh na pristúpenie veriteľa na strane navrhovateľov.“

V súvislosti s uplatnenou námietkou ústavný súd konštatuje, že k rozhodovaniu všeobecného súdu v konkurznom konaní sa vyjadril už v uznesení sp. zn. III. ÚS 495/2012 z 23. októbra 2012, v ktorom uviedol: „... konštrukcia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v úvodnej fáze konania – t. j. pri rozhodovaní o tom, či sa konkurzné konanie začne alebo bude návrh na vyhlásenie konkurzu ešte pred jeho začatím odmietnutý – spočíva na zásade

posudzovania náležitostí návrhu na vyhlásenie konkurzu predovšetkým po formálnej stránke s cieľom vyhodnotiť, či návrh na vyhlásenie konkurzu je dostatočným podkladom na začatie konkurzného konania, ktoré predchádza vyhláseniu samotného konkurzu, prípadne vydaniu iného rozhodnutia, s ktorým zákon o konkurze a reštrukturalizácii počíta. Prípustnosť vyššej miery formalizmu pri skúmaní náležitostí návrhu odôvodňujú aj striktné (zákonom určené) lehoty, v ktorých má okresný súd o návrhu na vyhlásenie konkurzu rozhodnúť, t. j. do 15 dní od doručenia návrhu, prípadne do 15 dní po tom, ako uplynula lehota na odstránenie nedostatkov návrhu (§ 14 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Navyše, pri posudzovaní únosnej miery formalizmu je vždy potrebné rozlišovať, či ide o procesné pravidlá (podmienky), alebo práva hmotnej povahy. Procesné podmienky, o ktoré ide v danom prípade, nemožno obmedzovať na splnenie účelu, teda materiálne. Súčasne sa žiada uviesť, že odmietnutím návrhu veriteľ nestráca právo podať nový (skompletizovaný) návrh na vyhlásenie konkurzu a konajúci súd je povinný navrhovateľovi vrátiť preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu zložený pred podaním návrhu, ktorý bol odmietnutý.“

Napriek tomu, že citovaná judikatúra je sťažovateľke známa, snaží sa ústavný súd presvedčiť, že v jej prípade *„nie je na mieste ani prílišný formalizmus a ani upustenie od aplikácie všeobecného princípu posudzovania skutkového a právneho stavu veci ku dňu vyhlásenia (vyhotovenia) rozhodnutia“*.

S uvedeným tvrdením sťažovateľky sa ústavný súd nestotožňuje a konštatuje, že ňou uplatnená argumentácia nie je v žiadnom prípade spôsobilá spochybniť záver okresného súdu o odmietnutí jej návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkových okolností konkrétneho prípadu, svoje rozhodnutie odôvodnil zrozumiteľným a dostatočne logickým spôsobom, nepopierajúc pritom účel a zmysel aplikovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, preto jeho závery možno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za akceptovateľné a udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka s právnym názorom okresného súdu nesúhlasí, sama osebe nemôže viesť

k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným.

Okrem toho ústavný súd konštatuje, že formálne posúdenie zákonných podmienok na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka sťažovateľky okresným súdom v tomto štádiu konania ani nedosahuje takú ústavnoprávnu intenzitu, ktorá je potrebná na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Tento záver podporuje aj skutočnosť, že okresný súd v priebehu necelých dvoch mesiacov vydal ďalšie uznesenie sp. zn. 2 K 2/2015 z 5. februára 2015, ktorým rozhodol, že začína konkurzné konanie voči dlžníkovi. Z uvedeného dôvodu napokon sťažovateľka upustila od návrhu na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože takéto rozhodnutie ústavného súdu sa podľa jej názoru „*stáva bezpredmetným*“.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých namietala, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy a základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy a svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, neobsahuje absolútne žiadne právne relevantné odôvodnenie, a to napriek tomu, že takéto odôvodnenie je nielen jedným z esenciálnych predpokladov kvalifikovaného návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ale v spojení s petitom v podstate vymedzujú rozsah ústavného

prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05).

Nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09, III. ÚS 280/2013).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch v nej uvedených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2016